

Hoofdpijn

&

Schone Sokken

Avonturen en bedenkingen
in de Alpen, Shanghai en
Nieuw Zeeland

Schrijver: Patrick Pereira

Coverontwerp: Patrick Pereira

Foto's: top: Mueller Gletsjer, Canterbury
Nieuw Zeeland, midden: straat ergens in
Shanghai onder: Cormet de Roselend Franse
Alpen

ISBN: 9789402166002

© Patrick Pereira

Voor Rosemary, mijn steun en toeverlaat, zonder wie ik dit boek waarschijnlijk nooit geschreven had.

Ik hoop ook dat dit boek een mentale steun mag zijn voor alle hoofdpijnlijders in het algemeen en clusterhoofdpijnlijders in het bijzonder: er is nog een leven achter de hoofdpijn.

Om de privacy van iedereen te garanderen zijn sommige namen van personen en plaatsen veranderd alsook sommige tijdstippen.

1. Op zoek naar een hobby?
2. Het beest?
3. France, here I come!
4. River deep, mountain high
5. Rustpauze in Italië
6. Koeien, uurwerken en haarspeld bochten
7. Frankrijk met een rietje
8. Met Engelsen op stap: via de Vogezen naar Zwitserland
9. Just programming my satnav guys!
10. Do we have time for a spagbol Patrick?
11. Met grinta de Cormet de Roselend op
12. Intermezzo met een trigger finger
13. De voorbereidingen zijn gestart
14. Smartphones: de nieuwe heilige koe
15. De nieuwe middenklasse
16. Hoop doet leven
17. De andere kant van de wereld
18. Vrijgezellen-fitness in Rotorua
19. Het ultieme moment begint te naderen
20. 'Cheap labour from abroad'
21. Prijs!
22. We are sailing, we are sailing...
23. Rolling rolling rolling
24. Van de Tasman naar de Pacific
25. A day in the life of the blue penguin
26. I want to take you higher

27. Terug naar het Noorden
28. Vuurspuwende bergen en vergeten
autowegen
29. This is almost the end, my friend
30. Bedenkingen achteraf
31. Inspirerende Literatuur
32. Inspirerende Soundtrack, Visuals e.a.

1 Op zoek naar een hobby?

Het moment dat je als 54-jarige commercieel manager niet meer in de markt ligt begin je na te denken over een alternatieve toekomst: is dit het moment voor de career switch die je 20 jaar geleden niet durfde maken? De zoektocht naar een job als je op die leeftijd gekomen bent is een lijdensweg. Mij overkwam het begin 2014. Rondbellen voor een andere job, schrijven, LinkedIn, allerlei headhunters contacteren en ondertussen checken of je telefoon niet stuk is want 'ik krijg plots geen telefoons meer. Misschien werkt het ding niet?' Als actieve en sociale mens moet je op zo een moment wel zorgen dat je ver van het zwarte gat blijft.

Bedrijven vertellen je dat je 'niet flexibel genoeg' bent of 'niet helemaal aan de gestelde vereisten' voldoet. Of dat een andere (lees: goedkopere) kandidaat nét dat beetje beter gekwalificeerd is. Alles om niet te moeten zeggen dat je eigenlijk te duur bent geworden en dat ze geen ouwe rukker meer tussen een bende jonge turken willen zetten. In die situatie bevond ik mij dus.

Iedereen had wél interesse voor mijn kennis en mijn netwerk van professionele relaties. Maar ervoor betalen dat bleek een brug te ver. Ik had een aantal sessies meegemaakt bij een 'outplacement' bureau en dat had me eigenlijk ertoe aangezet om zo snel mogelijk iets te doen want met acht man die in dezelfde situatie terecht gekomen zijn elke week een uur rond de tafel

zitten lijden leek me niet de leukste manier om mijn tijd te spenderen. Het woord 'depressie' kwam nog net niet achter de hoek kijken en ik wilde mijn geluk niet te veel pushen.

Eigenlijk wilde ik de gelegenheid ook gebruiken om wat meer kwaliteit aan mijn leven toe te voegen Een mens leeft ten slotte maar één keer. Op het moment dat je in je vriendenkring geconfronteerd wordt met kanker en andere ziektes ga je de zaken toch wat meer in hun perspectief plaatsen.

Om een lang verhaal kort te maken: ik nam een beslissing. Ik startte mijn eigen zaakje, zocht wat klanten en voor ik het wist was ik consultant in transport en logistiek en aangezien mijn accountant me gezegd had voldoende activiteiten in mijn firmastatuten te zetten zodat ik later geen dure wijzigingen meer moest aanbrengen... organisator van motorreizen en schrijver van reisverhalen. Dat laatste was eerder een verdoken wens dan een daadwerkelijke activiteit want alhoewel ik wel dacht enig verstand te hebben van met de motor te rijden en ook reizen mij niet vreemd was kon ik me niet onmiddellijk inbeelden dat de combinatie van de twee voor mij een professionele activiteit zou kunnen zijn. Tenslotte was ik slechts 'Patrick' en niet de nieuwe Paul Theroux, Ted Simon of Sam Manicom die tegenwoordig allemaal als broodschrijver door het leven gaan...

Tijdens een etentje in Riga (Letland) op een avond kreeg mijn plan meer vorm. Ik had net met mijn grootste klant een aangepaste samenwerking besproken en dat was de goede richting uitgegaan, in zoverre dat ik wat meer ruimte kreeg om ook andere dingen te gaan doen. Ik besloot dus om dit te vieren door iets te gaan eten in een restaurantje dat de toepasselijke naam 'valies' in het Lets en in het Russisch droeg.

Ik ging graag uit eten in Riga. Het eten is lekker en meestal door jonge chefs die dromen van eeuwige roem en toekomstige Michelin sterren klaargemaakt. Het wordt ook nog eens met plezier en veel enthousiasme opgediend door (als je een beetje geluk hebt als ouwe gabber) een mooi en vriendelijk meisje, dus dat is meestal dubbel genieten. En voor een goede wijn bij je eten betaal je slechts een paar euro extra.

Geen 'Parijse' toestanden waar je in veel restaurants afgezet wordt voor een simpele toeristische maaltijd en bediend wordt door kelners die denken dat ze hoogstpersoonlijk de gastronomie uitgevonden hebben.

Hiermee wil ik niet zeggen dat er in Parijs geen leuke plekken zijn en alle Fransen uitslovers zijn die op de inhoud van je portefeuille zitten te azen maar tijdens de twee jaar dat ik voor een Franse firma gewerkt had had ik toch iets te veel van deze toestanden meegemaakt. 10CC zong het ooit: 'one night in Paris will wipe the smile off your pretty face' ... hoewel ze er iets helemaal anders mee bedoelden overkwam het mij regelmatig dat mijn glimlach verdween wanneer ik 's morgens de inhoud van mijn portefeuille nog eens nakeek en

het restaurantbonnetje van de vorige avond nog de enige inhoud bleek te zijn...

In London van hetzelfde. Ik was heel mijn leven een grote anglofiel maar tijdens mijn bezoeken de laatste jaren had ook dat een fikse deuk gekregen. Bij een bezoek aan een pub in de Engelse hoofdstad in 2014 werd ik in slecht Engels aangesproken door een Roemeen die achter de toog stond – best een sympathieke kerel trouwens – maar het was typisch voor Groot Brittannië want tijdens mijn vele reizen naar de uithoeken van dit ietwat curieuze eiland had ik gemerkt dat Italianen, Spanjaarden, Roemenen, Bulgaren, Polen en Litouwers de horeca zowat overgenomen hadden. Een zwaar geprijsde pint Guinness besteld worden door een Italiaan die je met onvervalst Calabrees accent ‘cheers mate’ toewenst doet je eerder denken dat je in een slechte New Yorkse gangsterfilm terecht gekomen bent dan in ‘The Queen’s Britannia’. Reizen is meer dan alleen maar eten en drinken, het is een totaalervaring waar je ook de lokale cultuur mee beleeft. Sangria smaakt heerlijk in zuid Spanje op een terras, waar je door een Spaanse schone tijdens een flamenco avondje op een zwoele blik getrakteerd wordt. De fles die je vervolgens koopt om thuis uit te drinken blijft meestal ergens verweesd achter op een wijnrekje... tot er bezoek komt dat niets van wijn kent en die mogen hem dan uitdrinken.

Een hele omweg in mijn hoofd om uiteindelijk terug bij mijn motor uit te komen en hoe dat begonnen was.

In 2012 kocht ik een tweedehandse Honda Deauville. Een 650cc machine die voor mij de deur naar een nieuwe hobby opende. Nochtans was ik er in de jaren zeventig als 18-20-jarige van overtuigd dat, indien ik een motor zou kopen, ik nooit ouder zou worden dan 25. Ik reed wel eens met 50cc bromfietsen en had al wel eens met een vriend zijn 250cc gereden maar ik wist waar ik de lijn moest trekken: geen motor! Ik was namelijk te extreem in alles wat ik deed, en ik wist dat ik dat dan ook in het motorrijden zou zijn. In die dagen hadden motoren nog al die elektronische snufjes niet zoals ABS en tractiecontrole en ik zag me dus al vrij snel ergens in het decor belanden, met allerlei plaasters en metalen been- en andere platen tot gevolg... Ik speelde dan maar voetbal en volleybal en wat squash met als gevolg dat ik met de regelmaat van de klok in allerlei plaasters terecht kwam... Life's a bitch veronderstel ik... Geen motor was een belofte die ik zou houden tot ik 52 jaar oud was...

Het verhaal was eigenlijk eenvoudig: De eerste reden was mijn tweede echtgenote. Ik was in 2006 opnieuw getrouwd – een ezel stoot zich geen twee keer aan dezelfde steen en ik wilde geen ezel zijn – en het idee was bij haar gerijpt om een scooter aan te schaffen om de kleine afstanden mee te overbruggen.

De tweede reden van mijn nieuwe interesse was één van onze burens in Italië, waar mijn echtgenote veel tijd doorbracht voor haar werk: Paul, een Engelsman die elke dag over en weer reed naar het

werk op de luchthaven van Milano Malpensa met zijn Triumph Street Triple. Hij gaf me op zekere dag de DVD van Charlie Boorman en Ewan Mc Gregor die met hun zware motoren een reis rond de wereld maakten. Veel mensen hebben kritiek op deze twee 'bekende gezichten'. Het zou allemaal 'te veel opgezet spel' zijn en 'te weinig avontuurlijk' want 'ze hebben een camera ploeg en 2 volgwagens mee'.

Ik hoorde zelfs de meest onzinnige opmerkingen van mensen: dat ze een groot deel van de route niet zelf zouden gereden hebben... dat ze acteurs hadden ingehuurd om bepaalde stukken te filmen.... het zijn verdorie zelf acteurs én grote motorfreaks !

Maar uiteindelijk hebben 'The Long Way Round' en later 'The Long Way Down' ervoor gezorgd dat veel mensen opnieuw een motor kochten en BMW die het zaakje sponsorde met twee dikke 1200GS machines doet nog altijd gouden zaken dank zij de boost die Ewan en Charlie aan dit soort avontuurlijke reizen gaven. Er waren er nog natuurlijk, gasten zoals Austin Vince, Sam Manicom, Ted Simon enzovoort, die dit soort dingen al lang deden, maar raar genoeg zijn deze jongens pas echt bij een iets breder publiek bekend geworden na de success van Ewan en Charlie. Het is blijkbaar ondertussen zelfs een beetje 'bon ton' geworden bij overlanders (mensen die met de motor over land naar de andere kant van de wereld rijden) om een beetje te kakken op Ewan & Charlie. Ach... jaloezie zeker?

Ik savoueerde dus de DVD's in lange marathon sessies 's avonds voor de TV en het zaadje was geplant in mijn hoofd!

Op een zonnige zaterdag was het moment aangebroken om 'the lady of the house' haar scooter te kopen.

Wij dus op stap naar de winkel van een vriend van ons die dit soort hebbedingen verkocht. Ik liet mijn liefste verdwalen tussen de veelkleurige blinkende tweewielers.

Ondertussen keek ik een beetje rond bij de tweedehandse motoren die aan de andere kant van de winkel stonden. Mmmm... toch wel mooie machines....

Na een uurtje kwamen we buiten, mijn vrouw met een scooter en ik met een Honda Deauville...

Dat bleek het begin te zijn van mijn liefde voor motorrijden. Het technische gedeelte kan mij maar matig boeien en als ik weet waar de olie in moet en hoe ik een band kan stoppen in een noodgeval dan is het voor mij al technisch genoeg. Het rijden zelf echter is een ander verhaal. Zittend op je motor voel je de wind en de zon en hoor je de omgevingsgeluiden alsof je er middenin zit. Compleet anders dan in een auto. Na het volgen van een opfriscursus motorrijden bij de Kortrijkse rijsschool waagde ik me dan ook snel aan allerlei ritjes naar zee en de Ardennen. Het internet toonde me echter lange ritten en reizen die ik met de tweedehandse Deauville niet echt zag zitten. Ik kreeg hem met moeite op zijn middenbok en ik vertrouwde de mechaniek niet meer. Ik was er

natuurlijk ook al een paar keer mee omgevallen. Meestal gebeurde dat dan op een plaats zoals bij het wegrijden uit een benzinestation of het parkeren op een drukke parking waar ook nog wat volk stond te kijken. Resultaat: mijn ego nog meer geblutst dan de motor.

Een dik jaar later kocht ik een splinternieuwe BMW F700GS. Een 800cc motor met 76Pk en zijkoffers en een topcase. Ik was klaar om de wereld te gaan veroveren. Enfin, de wereld.... Je moet altijd ergens beginnen en dus was één van mijn eerste ritten een toer naar Frankrijk, dan door naar Italië en dan terug via Zwitserland, Duitsland en de Vogezen. Mijn passie was geboren. 3 jaar rotste ik met mijn BMW rond in België, Frankrijk, Zwitserland en Italië en in 2016 deed ik er zelfs een off-road cursus mee.

In juli 2016 schafte ik mij bijkomend een Yamaha Super Tenere XT1200ZE aan omdat ik op de lange afstand met mijn BMW toch iets te kort kwam om echt comfortabel te reizen. Een watergekoelde 1200cc met 114 Pk, cruise control, spaakwielen, zijkoffers en een top case. Het bleek een super gemakkelijke aangename motor te zijn die wel wat zwaar was (260 kilogram zonder de koffers en de bagage) maar mij zonder problemen overall op mijn bestemming bracht.

Na mijn reis naar Riga stond mijn besluit vast: ik zou proberen veel meer met de motor te rijden niet alleen voor mijn persoonlijk plezier maar ook om mijn professionele verplaatsingen mee te doen. Werk en plezier combineren...

Geen files meer voor mij, file filteren zou het woord zijn en klanten in Frankrijk, Nederland, Engeland of waar dan ook in Europa zouden in het vervolg deze jongen met de motor over de vloer krijgen. Een stropdas onder de motorvest... waarom niet? Een originele aanpak en misschien niet de juiste... maar wie maakt zich daar nu zorgen over? Zolang ik mij er goed bij voel en mijn klanten het ook nog zien zitten... twee vliegen in één klap?

Maar zou dit ook allemaal lukken? Tenslotte zit ik met het 'beest'... en het beest wil overal mee, je kunt het zelfs niet thuis laten !

2 Het beest ?

Het beest? Een ietwat uit de kluiten gewassen wildeman op een gigantische Harley? Een beschaafde kantoorbediende die in het weekend alle remmen los gooit wanneer hij op zijn Ducati Panigale langs verlaten landweggetjes raast, wheelies trekkend voor verbaasde koeien?

Angeline, de blonde sexmachine? Ogenschijnlijk een braaf huisvrouwje tijdens de week maar plots één en al oestrogene aktie in een lederen motorpak tijdens onze ritten naar Frankrijk, waar we na een wilde en bezwete rit strippen en naakt zwemmen in de Gorge du Verdon waarna we als wilde konijnen passioneel.... eh..... sorry, wishful thinking misschien? Of heb ik een bloeddorstige pitbull of een vampier-kanariepietje thuis?

Neen, het beest is helemaal geen reisgezel zoals hierboven beschreven. Het beest leeft in mijn hoofd. Soms slaapt het gedurende weken of maanden en soms manifesteert het zich met absolute autoriteit op de meest onmogelijke momenten. Het houdt zich verkrampd vast aan mij wanneer ik een bocht aansnijdt in de Alpen of wanneer ik, met 'Brown Sugar' van The Rolling Stones op volle kracht in mijn helm een lang stuk Franse autostrade verteer. Het kijkt toe van achter mijn rechter oor of ik de juiste snelheid wel aanhoudt en of de range van mijn benzinetank nog wel voldoende is om de volgende overnachtingsplaats te halen. Meestal houdt het zich op dit soort momenten wel gedeisd. Misschien heeft het in de loop van de voorbije jaren wel geleerd te zwijgen en zich een beetje op de

achtergrond te houden. Ik ken het beest nochtans al van toen ik 17 was en bij de scouts rondliep.

Maar toen was het nog helemaal niet gekend als het beest. Ik moet eigenlijk 'ze' zeggen in plaats van het want ik ga er van uit dat het beest vrouwelijk is.... raar natuurlijk en niet echt vrouwvriendelijk maar aangezien ik er al zo lang leven en liefde mee deel kan het niet anders dan vrouwelijk zijn.

Het vervelende aan het beest is dat 'ze' meestal op de voorgrond komt op momenten dat ze dat beter niet zou doen. In het midden van de nacht als je net in een diepe slaap ligt, en dan elke nacht opnieuw op hetzelfde uur. 'wakker worden, ik heb aandacht nodig!'

Of net voordat je een vergadering hebt met een klant, meestal in de vroege namiddag. 'een klant? Daar wil ik bij zijn!'.... Het beest heet CH....

CH staat voor Clusterhoofdpijn... geen exotische babe dus maar simpelweg hoofdpijn. Niet zomaar hoofdpijn. Door veel CH patienten wordt deze hoofdpijn omschreven als 'de ergste pijn die de mens kan hebben' en 'erger dan een kind kopen'. Daar kan ik niet over oordelen want als man heb ik dat laatste plezier nog niet mogen meemaken. In Engeland is het ook bekend als 'suicidal headache'. Vast staat dat CH levens kapot maakt omdat er mensen zijn die er dagelijks 8 of meer keer een aanval van krijgen en op den duur hun werk kwijt geraken of hun gezin.

Een aanval is bijna altijd gelijklopend en de meeste CH patienten hebben ook in min of meerdere mate hetzelfde type aanvallen. Bij mij begint het rechts achteraan, tussen mijn schouder en mijn nek, met

een soort spanningspijn. Die kruipt omhoog naar mijn nek waar de pijn vergelijkbaar is met die van een fikse kater. Dan straalt de pijn uit naar het rechteroor en over mijn schedel naar een plaats tussen mijn wenkbrauw en mijn oog. De volgende fase is dat iemand met een breipriem in mijn rechteroog steekt tot in mijn hersenen en dan langzaam die breipriem omdraait en omdraait... Mijn neus begint te lopen, mijn oog is ondertussen helemaal rood aangelopen en ik huil uit dat éne oog. Mijn geest gaat tekeer als een beest. De pijn wil eruit, ik loop over en weer, ik wil mijn hoofd tegen de muur slaan om toch maar van die pijn af te geraken...

Als ik dan een spuitje sumatriptan zet dan krijgt mijn lichaam een soort van interne schok en ik tintel als een bloedhete motor die staat af te koelen... een minuut of zo later trekt de pijn weg, de breipriem is uit mijn oog en de pijn trekt zich via mijn nek terug in mijn schouder waar ze terug verdwijnt voor een tijdje. Het beest kruipt terug in zijn hol. Een paar minuten nadien zie ik er weer helemaal normaal uit. Mijn gezicht is niet meer getrokken, ik huil niet meer en niemand kan vermoeden dat luttele minuten daarvoor ik aan het sterven was van de pijn in de rechterkant van mijn hoofd.

Dan overvalt mij een gevoel van ledigheid, honger... ik heb suiker nodig... een Twix of een stuk chocolade liefst...

En daarna ben ik moe...

Toen ik 17 was kende ik haar ware naam nog niet. Ontstoken sinussen waren steevast de diagnose van de neus-, keel- en oorspecialist. Antibiotica om

die sinussen eens goed uit te kuisen, dampen met allerlei menthol-achtige producten.... Moest ik al de neusverstuivers optellen die ik in mijn leven al gekocht heb dan kon ik er een rij mee maken van hier tot Gibraltar denk ik. Ongetwijfeld een idee voor een motorreis: 'de neusverstuivers achterna'. Ja, als je ook nog eens allergisch bent en je neus constant verstopt zit dan ga je al snel denken dat de specialist gelijk heeft met zijn diagnose van 'sinusitis' als je weer eens een hoofdpijn aanval hebt. Toen ik begin de twintig was er een specialiste die het kraakbeen van mijn rechtersinus 'doorstak'. Ik herinner me nog dat ik in een soort operatiezetel zat waar ik niet echt weg kon en dat de dame in kwestie mijn hoofd in een soort wurrgreep Grieks-Romeinse stijl hield terwijl ze een toestel dat ik alleen kan beschrijven als een kleine versie van het geweer van de loodgieter (zo'n ding waar je WC's mee ontstopt) in mijn rechter neusgat ramde totdat het uiteinde in mijn sinus zat en daarna met een vloeistof de binnenkant van mijn voorhoofd ging uitspoelen. De pijn was zo mogelijk nog erger dan de hoofdpijn die ik soms had, maar een mens zou alles proberen om er toch maar van af te komen.

Later was er toch een dokter die de juiste diagnose stelde, en toen kreeg het beestje de naam 'Horton's Disease' naar één of andere arts die dit fenomeen beschreven en bestudeerd had. In die tijd experimenteerden we met migraine medicatie met wisselend succes. Migraine is blijkbaar een verwante hoofdpijn maar niet hetzelfde en dus is ook de medicatie niet opgewassen tegen dit soort

hoofdpijn. Nog later kwam de benaming CH boven water en werd en wordt nog steeds het beest bestreden met een combinatie van zuurstof therapie, cortisone, bloeddruk verlagers en sumatriptan inspuitingen.

Het is ondertussen 40 jaar dat ik met CH rondloop en gelukkig loop ik er niet altijd mee rond en kan ik alles nogal goed onder controle houden. Ja, ik sta met een fles zuurstof in mijn keuken, ik heb een voorraadjie spuitjes in de kast liggen 'just in case' en wanneer ik een periode van een 6 tot 8 weken (een cluster) voel komen dan reageer ik snel met de bloeddrukverlagers en meestal kom ik dan wel op een normale manier de dag door. In die periodes is alcohol uit den boze en het is dan ook met plezier dat ik in de Vogezen of de Elzas na een dag op de motor een alcoholvrij biertje naar binnen werk. Het is erg om te zeggen maar een alcoholvrij leven veroordeelt je plots tot een overdaad aan gesuikerde frisdranken. Water is wel belangrijk maar veel smaak zit er niet in. CH betekent echter niet dat je leven plots voorbij is. Hoe ik in de voorbije 40 jaar een carrière uitgebouwd heb is ook voor mezelf soms een raadsel, maar ik blijf nooit bij de pakken zitten. Het leven is te kort om er niet een beetje van te genieten. Als ik eens een paar maand hoofdpijnvrij ben kan ik zonder probleem een paar goede glazen wijn drinken en 's avonds één van mijn favoriete single malt whiskies. Maar tijdens zo'n cluster is zelfs een half glas wijn al voldoende om het beest in mij wakker te maken en dan moet ik de tol betalen...

Hoe ik dan in Gods naam eigenlijk in staat ben om dagen aan een stuk te verdwijnen op zakenreis of met de motor? Ja, het is mogelijk, maar ik heb altijd medicatie mee, voor het geval dat....En op de motor heb je wel een plaatsje in je zijkoffers of je topcase. Ik prijs mezelf trouwens gelukkig want er zijn veel CH lijdens bij wie de medicatie niet goed werkt of die veroordeeld zijn tot permanent thuiszitten en pendelen tussen de zuurstoffles en de medicijnkast...

Dus het beest is niet mijn femme fatale die achteraan op de motor meegaat op reis, maar eerder een 'nasty bitch' die altijd ergens verdoken aanwezig is maar met wie ik een soort van entente cordiale heb... ik mijn plezier en zij soms ook....

3 France, here I come!

Om 08.30 rijd ik gepakt en gezakt mijn straat uit. De Yamaha 1200 Super Tenere is mijn nieuw speelgoed en ligt verrassend licht in de hand. Ik schat dat ik zo een dikke 300 kilogram onder mij heb, een pak meer dan mijn BMW F700GS die mij al een paar jaar trouw doorheen Europa brengt. Maar goed, met 400cc meer in het motorblok en ook dik 40 pk meer zal ik op de autostrade toch wat comfortabeler rijden denk ik.

Even langs de geldautomaat want reizen is nooit gratis en het is altijd goed een beetje cash bij te hebben want de ervaring uit het verleden leerde me dat een credit card niet altijd zaligmakend is. Het zal je maar overkomen dat je op een zondag in de Alpen in een klein dorpje geraakt met een zo goed als lege tank en een bordje 'no credit card' op de pomp geplakt.

Het geld in mijn portefeuille geeft me een warm gevoel maar het kan natuurlijk ook liggen aan de 20 graden Celcius die de thermometer boven een apotheek om 08.45 uur aanduidt. Even voorbij Brussel ziet het er tamelijk donker uit, zelfs zo dreigend dat ik stop om mijn regenvest aan te trekken. Ik parkeer naast een stuk of acht motoren met allemaal stoer uitzienende en in leder gehulde vrouwen ernaast die koffie staan te drinken en grapjes te maken. Het blijkt een dames motorclub uit het Antwerpse te zijn die een uitstap naar het zwarte woud maakt. 'Zonder mannen' werd mij duidelijk gemaakt en ik dacht even dat dit een tip was om hen niet te volgen maar het blijkt gewoon informatief en niet persoonlijk bedoeld.

Ik kon het me al voorstellen, 8 Antwerpse vrouwen aan de schnapps in het Zwarte Woud... Wil je daar als man wel bij zijn? Trop is te veel zou Van Den Boeynants in de tijd gezegd hebben toen hij alle dagen erwtes voorgeschoteld kreeg van zijn ontvoerders....

Op aanvraag maak ik een paar foto's van hen en ze zwaaien mij vriendelijk uit richting Luxemburg. De baan tot Nancy in Frankrijk is saai en niet geschikt om ook maar enige verdere opmerking over te maken. Na Nancy verandert het landschap en is het terug tijd om mijn regenvest uit te trekken en over te gaan naar zomervestje. Dat is het voordeel van alleen reizen: je hebt wel wat plaats voor een extra vest...

Goudkleurige rollen hooi liggen in de namiddagzon te wachten op een inpakbeurt door de lokale landbouwer. Paarden staan loom naar het voorbij razende verkeer te staren en het enige dat aan hen beweegt is hun staart waarmee ze de vele vliegen van zich afhouden.

Het is een echt Van Gogh plaatje: goudkleurig hooi tegen een staalblauwe lucht, maar ik kan me eigenlijk niet herinneren of Van Gogh ooit paarden geschilderd heeft. Mijn bezoek aan het Van Gogh museum in Amsterdam geloof ik dateert al van in mijn schooldagen in de jaren 70 en de kennis die we opdeden in de musea tijdens de dag werd 's avonds op de dam met pils en nederwiet vermengd zodat we de dag daarna niet meer wisten welke schilder we gezien hadden. Tja, die Zweedse meisjes die toevallig ook op schoolreis waren en in hetzelfde jeugdhotel verbleven waren op dat moment duidelijk interessanter dan Van Gogh. De

dam was het jaar daarvoor schoon gespoten door de brandweer herinnerde ik me maar de hippies op de dam zouden uiteindelijk toch deel gaan uitmaken van het Nederlandse cultuurerfgoed, compleet met kaas, koffieshops, klompen en windmolens. Patti Smith had net 'Horses' uitgebracht en die plaat zou mijn muzikale leven voorgoed veranderen.

Mijn doel vandaag is de Doubs, een voor mij relatief onbekend stukje Frankrijk dat plots tot leven gekomen was doordat mijn dochter blijven plakken was aan een lokale bergminnende avonturier.

Het landschap is alvast veelbelovend. Weiden, bossen, heuvels en kleine dorpjes overgoten met zon. Enfin, je kent het wel, het soort plaats waar je op vakantie wilt komen om te onthaasten en jezelf te herontdekken maar waar je na drie dagen de muren oploopt van verveling als je de knop in je hoofd niet op 'vakantie' kunt zetten.

Het blijkt eigenlijk wel een uitzonderlijk weertje te zijn want de Doubs, ook bekend als departement 25, blijkt statistisch gezien het koudste departement van Frankrijk te zijn. Er hangt ook een lange en voor mij onbekende geschiedenis vast aan deze regio.

De hoofdstad Besançon heette rond het jaar nul 'Vesontio' en de regio werd bewoond door de Sequanen. Deze jongens hadden het zo niet op de Romeinen begrepen en riepen de hulp van de Germanen in om de Romeinen te bevechten. In het begin bleek dat allemaal prima te verlopen maar nadat Caesar de Helvetiers verslagen had kwam het uiteindelijk in 58 voor Christus tot een

beslissende veldslag tussen de legers van Caesar en Ariovistus, het Germaanse stamhoofd.

De Romeinen wonnen maar uiteindelijk zouden de Germanen bijna zes eeuwen later aan het langste eind trekken toen het Romeinse rijk verslagen werd en uiteenviel.

Dat het grensgebied tussen Duitsland, Zwitserland en Frankrijk zelfs tot in de twintigste^e eeuw een bloedige geschiedenis zou kennen hadden noch Ariovistus noch Caesar toen kunnen bevroeden. 'The times they are a changing' zong Dylan in mijn helm maar ik vond dat er eigenlijk in de geschiedenis niet zo veel veranderde.

Bloedige veldslagen zijn echter het verst van mijn gedachten wanneer ik een dringende sanitaire stop moet maken. Bij het afstappen, schiet mijn steunpikkel van de kant van de tarmac en boort zich in de zachte grond ernaast; het gevolg is dat mijn Yamaha kapseist als een zeilboot en zijdelings de gracht inschuift. Another one bites the dust. Nu heb ik wel geleerd om een motor op te rapen maar niet één van 300 kg die groggy in een gracht ligt met zijn wielen omhoog. Een beetje als een hond die op zijn rug gaat liggen met zijn poten omhoog gekruld om op zijn buik geaaid te worden...

Er zit niets anders op dan mijn koffers los te maken om het gewicht wat draaglijker te maken en dan te proberen de motor recht te zetten. Ik sta dik zestig meter van het baantje af en de weinige auto's die passeren kunnen me niet zien. Ik ben onzichtbaar voor hen maar niet voor een toevallige passant op een BMW die rechtsomkeer maakt en mij terug recht helpt. De motard komt uit België en

had mij net op het juiste moment zien sukkelen. O dank gij onbekende Antwerpse reddende engel!

Vijftig kilometer verder kom ik een afgesloten weg tegen. Naar goede Franse gewoonte staat er wel een bord dat de toegang tot deze weg verbiedt (werken!) maar slechts één bord met 'déviation', waarna er twintig kilometer interessante baantjes volgen maar geen tweede bord 'déviation'... Terug dan maar en toch de verboden weg nemen... die na twee kilometer recht aan mijn hotelletje uitkomt!

Mijn dochter had me verteld over de 'saucisse de Morteau' die ik toch eens moest proberen indien ik ooit in deze contreien kwam. Dus bestel ik een bord lokale specialiteiten. Een gigantische portie worst, ham, geroosterde aardappelen en warme kaas in het midden (om te dippen) wordt mij door een enthousiaste hoteluitbater voorgeschoteld. Ik drink er een lokale wijn bij, en neem daarna nog een koffietje met één of ander regionaal alcoholisch vergif als pousse-café (ik zit in een hoofdpijnvrije periode dus kan het wel) en rol daarna naar mijn al bij al riant slaapkamer waar al snel mijn licht uitgaat...

De vele kilometers hebben hun tol geëist. Goed dat ik alleen slaap want ik vermoed dat mijn gesnurk tot aan de Zwitserse grens hoorbaar is...

's Morgens loop ik na een verkwikkende douche de deur uit door het dorp. Les Combes bestaat uit een paar boerderijen en een kerkje, meer niet. Het is stil, een stilte die nog benadrukt word doordat je hier en daar vogeltjes hoort en in de verte een koebel. Thuis in Kortrijk is er een constant